

TATÁR SÁNDOR (1962) Törökbalint

TATÁR SÁNDOR

Önig.

König??

Nem tudom, meg akartam-e a világot változtatni valaha.
Alighanem (többé-kevésbé) igen; természetes
becs(?)vágy ez tizen-, huszonévesen.
Ma már azt is túlzott (naiv és butuska) célkitűzésnek érzem:
afőlött örködni, hogy a világ ne változtasson meg
engem. („Annyira tökéletes, hogy csak
rontani lehetett volna rajtam, *talán még én sem* voltam.”)

*Egy ellenállást (nevezhetjük akár elvnek, bár ennél
kétesebben csengő, lejáratottabb szó nem sok van)
hitem szerint nem adtam fel: olyan változás darálóján
(plasztikai műtétjén?!) át nem tuszkol a világ, amelyre
(Kant csillagos ege és morál-kompasza)
nem tudom áldásomat adni.*

*Öregségem zászlói, úszva, lassan,
tanúisítatok: megmaradtam.*

Rest ember lévén

Még nyílnak a völgyben a gíroszos-ajtók,
Még majszolnak ott benn a jó kupecsek –
Kósza legyek gyakorolják a szaltót,
De hány néni árul még sós peracet??
Tűntén a nyárnak, ím, ólmos az ősz már;
Lomb s guanó borít köztereket –
Tested, hited és a nyelv sem erős vár
(Mosdat a köd, s én is összemegyek).

Elhull a virág, eliramlik az élet,
És jóllakik vélünk a zord feledés:
Pár év, és az ember a semmibe réved
(Bár van, ki úgy tartja, hogy ez se kevés).
Szánalmas addig, míg űzi a koncot:
Vad foga pusztít és rút könyöke;
Mintha legvégül bizony nem a boncnok
Hajlana szenttelenül fölibe!

Régen hiánycikk az özvegyi fátyol
(Lagerfeld még lehet vagy Lascana),
Ha lenne is gyász, mely a rögön átszól,
Nem hiszed tán, hogy ott hallatszana?!
Polcot szabadít fel a készletkiszöprés,
De űzi Xanaxod a démonokat?
Belakja a pánik a fejben a röpdét,
S hiába horkansz fel, hogy *mér' tapogat?!*